

Arrest

nr. 118 462 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2013 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 17 oktober 2012 te Rusland in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Zij dient op 11 april 2012 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D (lang verblijf) teneinde haar Belgische echtgenoot in België te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 30 juli 2012 toegestaan.

1.3. Verzoekster wordt op 9 november 2012 in België in het bezit gesteld van de F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 september 2013 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 30 september 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 08/05/2013 niet bij haar echtgenoot woont.

Bovendien blijkt uit dezelfde gegevens dat zij sinds 08/05/2013 bij een andere Belgische onderdaan inwoont. Er is bijgevolg geen sprake van gezamenlijke vestiging of een gezinscel.

Betrokkene ondertekende op 12.06.2013 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- *Een persoonlijk schrijven van betrokkene: Hierin verklaart ze dat de relatie met de Belgische onderdaan in functie van wie het verblijfsrecht werd bekomen beëindigd is en dat ze een nieuwe partner heeft waar ze mee samenleeft. Gezien de persoon in functie van het verblijfsrecht werd bekomen en betrokkene niet meer samenwonen is dit schrijven geen reden om het verblijfsrecht niet in te trekken.*
- *Bewijzen betreffende de huidige relatie en de inkomsten van de huidige partner: Betrokkene legt loonfiches voor van haar nieuwe partner en verklaringen van derden omtrent hun relatie, deze bewijzen kunnen niet dienen als bewijzen van het socio-economisch onderzoek van betrokkene aangezien betrokkene een aanvraag heeft ingediend als echtgenote van de heer [B. R.].*
- *Bewijzen integratie, oa Nederlands tweede taal: Bij de voorgelegde documenten van inburgering dient er opgemerkt te worden dat betrokkene verplicht is om dit traject te volgen. Hoewel blijkt dat betrokkene verschillende cursussen Nederlandse les heeft gevolgd, dient te worden opgemerkt dat dit basiscursussen betreffen en dat culturele integratie bijgevolg niet van die aard is dat ze een verder verblijf in het Rijk rechtvaardigt.*
- *Betrokkene legt een attest van de VDAB voor dat zij als werkzoekende is ingeschreven, aangezien betrokkene niet werkt is er geen redenen om het verblijf wegens economische redenen te rechtvaardigen. Bovendien is het louter zoeken/hebben van een job/inkomen onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk, gezien dit een min of meer basisvoorwaarde voor een menswaardig bestaan is.*

Omwille van deze redenen wordt het verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de hoorplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht en van de rechten van verdediging. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1.1

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

1.2

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42 quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoekster geenszins werd gehoord aangaande redenen waarom zij en haar echtgenoot uit elkaar zouden zijn gegaan.

Dat verzoekster geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten verzoekster uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen/te horen.

Dat immers verzoekster geen enkele schuld treft aan het mislopen van hun relatie en van hun huwelijk.

Dat verzoekster volledig ter goeder trouw is."

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 42 quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij stelt als volgt:

"2.1

Art. 42 quater § 1, 3e lid Vw. stelt het volgende :

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

2.2

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster, familielid van een burger van de Unie, rekening te houden met verzoeksters gezins-economische situatie, met haar integratie in de Belgische samenleving en met haar langdurig verblijf in België.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar verzoeksters gezinsleven in België, naar haar gezondheidstoestand, naar haar gezins-economische situatie, naar haar integratie in de Belgische samenleving, naar de duur van haar verblijf in België en naar de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

2.3

Dat verzoekster ter staving van haar gezins-economische situatie en van haar integratie in de Belgische samenleving tal van bewijsstukken heeft neergelegd (cf. stuk 2).

Dat verzoekster naast een persoonlijke verklaring en verklaringen van derden tevens verweerder een uittreksel uit het vreemdelingenregister dd. 1.07.2013 heeft overgemaakt waaruit blijkt dat zij sedert 8.05.2013 samenwoont met de heer [R. P.], met wie zij een duurzame relatie heeft (cf. stuk 3).

Dat geenszins door verweerder werd gemotiveerd waarom met deze nieuwe gezinssituatie van verzoekster in België, welke verzoekster duidelijk heeft aangetoond, geen rekening kan worden gehouden.

Dat evenwel verweerder overeenkomstig art. 42quater§1,3e lid Vw. gehouden is en blijft de door verzoekster neergelegde bewijsstukken op een afdoende manier te beoordelen.

De vaststelling dat verzoekster verblijfsrecht in België heeft bekomen in functie van haar echtgenoot neemt toch niet weg dat zij ondertussen in België een nieuwe man leert kennen met wie zij een relatie start en gaat samenwonen.

Verweerder is en blijft gehouden met deze nieuwe gezinssituatie van verzoekster rekening te houden alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster.

Dit in casu verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de nieuwe gezinssituatie van verzoekster in België.

2.4

Dat vervolgens evenmin door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met verzoeksters inspanningen om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren, verzoeksters met succes gevolgde Nederlandse taalcursussen, inschrijving bij de VDAB, getuigenissen aangaande haar integratie, ... geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters economische situatie en haar sociale en culturele integratie in het Rijk.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de door verzoekster neergelegde bewijsstukken aangaande de door haar met succes gevolgde Nederlandse taallessen slechts basiscursussen betreffen, waarmee verweerder weigert rekening te houden.

Dat verzoekster opmerkt dat uit de stukken blijkt dat zij de opleiding Nederlands tweede taal richtgraad 1 standaard met in totaal 240 lestijden met succes heeft beëindigd (cf. stuk 4).

Dat verzoekster evenwel opmerkt dat zij reeds in totaal 240 Nederlandse lestijden met succes heeft gevolgd en dat deze "basiscursussen" haar de mogelijkheid bieden om vervolgens een hogere richtgraad (Nederlands tweede taal richtgraad 2) te volgen.

Dat met deze (inspanningen tot) socio-economisch en culturele integratie van verzoekster in de Belgische samenleving door verweerder geenszins werd rekening gehouden.

Dat voorts verzoekster ter staving van haar integratie in de Belgische samenleving talrijke getuigenissen verweerder overmaakte (cf. stuk 5).

Dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat hiermee rekening te houden en te motiveren waarom met deze bewijsstukken niet kunnen weerhouden worden als bewijs van verzoeksters sociale en culturele integratie in het Rijk.

Dat door verweerder geenszins in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de door verzoekster neergelegde bewijsstukken niet kunnen beschouwd worden als bewijs dat verzoekster zich socio- economisch en cultureel integreert in de Belgische samenleving of daar op zijn minst moeite voor doet.

Dat er door verweerder geen enkele afweging is gebeurd. [...]"

2.1.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – waarvan de inhoudt correct wordt weergegeven door verzoekster – heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Er wordt immers, op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en met verwijzing naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster als echtgenote van een Belgische onderdaan en dit omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met de vervoegde Belgische onderdaan. Er wordt concreet toegelicht op basis van welke vaststellingen het bestuur tot dit besluit komt. Verweerder motiveerde verder eveneens betreffende de door verzoekster voorgelegde gegevens en stukken, in antwoord op een uitnodiging van verweerder om haar concrete situatie toe te lichten in het licht van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Tenslotte wordt tevens gemotiveerd dat verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat haar legaal verblijf in het Rijk is verstreken.

Verzoekster betoogt dat ten onrechte niet wordt gemotiveerd waarom met haar nieuwe gezinssituatie in België geen rekening wordt gehouden. Los van de vraag of een uitdrukkelijke motivering in deze zin in de beslissing waarbij verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd zich opdrong – nu artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet als dusdanig niet voorziet in enige uitdrukkelijke motiveringsplicht – dringt de vaststelling zich evenwel in ieder geval op dat op lezing van de motivering van de betreffende beslissing op duidelijke wijze blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekster een nieuwe relatie is aangegaan met een andere Belgische man dan haar echtgenoot en dat zij samenwoont met deze nieuwe partner. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat verweerder heeft gemotiveerd waarom hij deze nieuwe relatie en samenwoont met een andere man dan de echtgenoot niet heeft weerhouden als reden die verhindert dat haar verblijfsrecht wordt beëindigd. Zo wordt gemotiveerd dat verzoekster de aanvraag indiende als echtgenote van een andere Belgische onderdaan, en bijgevolg enkel als familielid van deze Belgische onderdaan het verkregen verblijfsrecht kan behouden.

Verzoekster betoogt verder dat niet op afdoende wijze is gemotiveerd over de door haar aangetoonde (inspanningen tot) integratie in het Rijk. Zij maakt dit betoog evenwel niet aannemelijk. Los van het gegeven dat artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet als dusdanig niet voorziet in enige formele motiveringsplicht, wijst de Raad er immers op dat verweerder betreffende de voorgelegde bewijzen dat verzoekster een inburgeringstraject – waaronder taallessen – volgt stelde dat het slechts basiscursussen betreft en aldus niet blijkt dat de culturele integratie in het Rijk van die aard is dat ze een verder verblijf in het Rijk rechtvaardigt. Inzake het voorgelegde attest van de VDAB dat zij is ingeschreven als werkzoekende, stelde verweerder vervolgens dat verzoekster niet werkt en dat bijgevolg er geen redenen zijn dat zij haar verblijfsrecht kan behouden wegens economische redenen. Verweerder motiveerde dat het louter zoeken van werk of een inkomen onvoldoende bewijs is van een uitzonderlijke mate van integratie. Er blijkt niet dat deze motiveringen niet afdoende zouden zijn. Specifiek waar verzoekster nog aangeeft dat niet afdoende is gemotiveerd betreffende de integratie

zoals deze blijkt uit de door haar aan het bestuur voorgelegde verklaringen van derden, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonbaar dat hieruit nog enige integratie blijkt die niet reeds in overweging werd genomen. Zo ligt een eerste verklaring voor van een kennis of vriend van de nieuwe Belgische partner van verzoekster die in wezen haar nieuwe relatie betreft. Verder ligt een verklaring voor van haar docente Nederlands, waarin wordt gesteld dat ze een gemotiveerde, correcte en leergierige studente was. Zoals reeds aangehaald, werd evenwel gemotiveerd betreffende de door verzoekster gevolgde taallessen. Een derde verklaring getuigt enkel over de persoonlijkheid van verzoekster. Het enkele gegeven dat deze personen van oordeel zijn dat verzoekster een verder verblijfsrecht verdient gelet op elementen die in wezen haar persoonlijkheid betreffen, houdt nog niet in dat uit deze verklaringen een integratie blijkt die niet reeds in overweging is genomen en er blijkt dan ook niet dat – los van de vraag of een formele motiveringsplicht zich in de eerste plaats al verplicht opdrong – enige verdere motivering in dit verband zich opdrong.

De Raad stelt vast dat de motiveringen van de bestreden beslissingen pertinent en draagkrachtig zijn en verzoekster in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

2.1.3.3. In de mate dat verzoekster betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing(en), dienen de middelen te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet luiden:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoekster betwist in wezen niet dat zij zich in de situatie bevindt voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet waarin haar recht op verblijf van meer dan drie maanden kon worden beëindigd op grond dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verzoekster verwijst evenwel naar het derde lid van voormelde wetsbepaling en naar de door haar aan het bestuur voorgelegde stukken betreffende haar nieuwe relatie met een andere Belgische man dan haar echtgenoot enerzijds en haar economische situatie en haar (inspanningen tot) integratie in de Belgische samenleving anderzijds. Verzoekster geeft aan dat met deze elementen en stukken ten onrechte geen rekening is gehouden.

De Raad merkt allereerst op dat – zoals reeds werd vastgesteld bij de bespreking van de formele motiveringsplicht – op lezing van de beslissing waarbij verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd

duidelijk blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de nieuwe relatie en samenwoning van verzoekster evenals met de door verzoekster aangebrachte andere bewijzen van (inspanningen tot) integratie in het Rijk. Hij was evenwel van oordeel dat deze gegevens niet rechtvaardigden dat zij haar verblijfsrecht dat werd bekomen in functie van haar Belgische echtgenoot zou behouden.

Verzoekster betoogt dat het feit dat zij een verblijfsrecht heeft bekomen in functie van haar echtgenoot niet wegneemt dat zij in België een nieuwe man leert kennen met wie zij een relatie start en gaat samenwonen. Verzoekster geeft aldus aan dat volgens haar deze nieuwe relatie wel kan rechtvaardigen dat zij haar verblijfsrecht behoudt, doch met dit betoog maakt zij nog niet aannemelijk dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij enkel als familielid van haar Belgische echtgenoot in functie waarvan zij werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden het verkregen verblijfsrecht kan behouden en niet in functie van een relatie met een andere man dan de echtgenoot. Te meer nu de wetgever in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40*ter* van deze wet, uitdrukkelijk de voorwaarden heeft bepaald waaronder een vreemdeling als familielid van een Belg kan worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Hiertoe heeft de wetgever een duidelijke verwantschapsband vooropgesteld, zijnde een huwelijk, een geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig met het huwelijk wordt beschouwd of een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap. Gelet op het gegeven dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog gehuwd was met de man in functie waarvan zij het verblijfsrecht verwierf – doch waarmee zij, zoals zij zelf erkent, geen relatie meer heeft – voldeed zij, wat haar nieuwe relatie betreft, niet aan deze voorwaarde van een duidelijke verwantschapsband. Het kan aldus geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder deze nieuwe relatie van verzoekster niet heeft weerhouden als gegeven op grond waarvan zij haar verblijfsrecht kan behouden.

De Raad benadrukt verder dat het gegeven dat verzoekster geen schuld zou treffen aan het mislopen van haar huwelijk en te goeder trouw is geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging en niet van aard is dat dit kan leiden tot de vaststelling dat verweerder ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verder wijst verzoekster er – wat de overige door haar aan het bestuur in antwoord op diens schrijven voorgelegde stukken betreft, met name een curriculum vitae, bewijzen van het volgen van taallessen Nederlands, een inschrijving voor het volgen van loopbaanoriëntatie, een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB en drie verklaringen van derden – op dat zij reeds in totaal 240 ‘*Nederlandse lestijden met succes heeft gevolgd*’ en dat deze ‘*basiscursussen*’ haar de mogelijkheid bieden om vervolgens een hogere richtgraad te volgen. Aldus toont zij evenwel nog niet aan dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de gevolgde lessen Nederlands als tweede taal slechts basiscursussen betreffen en de (beperkte) culturele integratie die hieruit blijkt niet rechtvaardigt dat zij haar verblijfsrecht enkel op deze grond behoudt. Specifiek wat de voorgelegde getuigenverklaringen betreft, werd er verder reeds op gewezen dat deze in wezen de nieuwe relatie van verzoekster en de door haar gevolgde taallessen betreffen. Verder getuigen deze over de persoonlijkheid van verzoekster, doch zonder dat hieruit enige verdere sociale of culturele integratie in het Rijk blijkt. Zij zijn ook slechts opgesteld door een vriend of kennis van de nieuwe partner, de vroegere docente Nederlands en een nader geduide persoon met dezelfde familienaam als verzoekster. Verzoekster toont niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangetoonde integratie, of inspanningen hiertoe, niet volstaat opdat zij op deze grond haar verblijfsrecht behoudt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.4. Verzoekster beroept zich verder op een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Verzoekster betoogt dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om op een afdoende wijze haar verweerder/argumenten naar voor te brengen. Zij geeft ook aan dat verweerder geen voldoende onderzoek heeft verricht en haar – vooraleer haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden te beëindigen – had moeten horen aangaande de redenen dat zij en haar echtgenoot uit elkaar zijn gegaan en haar had moeten uitnodigen om bijkomende bewijsstukken neer te leggen.

Verzoekster lijkt er aldus evenwel volledig aan voorbij te gaan dat verweerder haar bij schrijven ter kennis gebracht op 12 juni 2013 heeft ingelicht omtrent het gegeven dat een onderzoek werd gevoerd betreffende een eventuele intrekking van haar verblijfsrecht en haar heeft uitgenodigd om alle nuttige documenten over te maken in het licht van het artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Zij richtte vervolgens een persoonlijk schrijven aan verweerder betreffende de redenen dat zij niet langer samen is met haar echtgenoot en het gegeven dat zij thans een nieuwe partner heeft. Verder maakte zij aanvullende bewijzen van haar nieuwe relatie en (inspanningen tot) integratie over. In de motivering van de beslissing waarbij haar verblijfsrecht wordt beëindigd wordt op deze verschillende gegevens en/of stukken ingegaan en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden opdat verzoekster – ondanks het gegeven dat zij niet langer gezamenlijk is gevestigd met haar echtgenoot – alsnog haar verblijfsrecht kan behouden. Er dient aldus te worden aangenomen dat verweerder verzoekster in de mogelijkheid heeft gesteld om die gegevens en stukken voor te leggen die naar haar mening rechtvaardigden dat zij haar verblijfsrecht zou behouden ondanks het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Zij licht ook niet toe waarom zij, ondanks deze uitdrukkelijke uitnodiging van het bestuur, in de onmogelijkheid verkeerde om haar verweer/argumenten op een afdoende wijze te formuleren of waarom zij een tweede maal diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen. Er blijkt ook niet dat verzoekster nog afzonderlijk diende te worden gehoord betreffende de redenen dat zij en haar echtgenoot uit elkaar zouden zijn gegaan. In het door verzoekster aan het bestuur overgemaakte schrijven had zij deze redenen immers reeds uiteengezet voor het bestuur. Verzoekster duidt ook niet *in concreto* welk verder onderzoek betreffende haar persoonlijke situatie door het bestuur zich nog opdroeg.

De Raad wijst er daarnaast op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van verdediging, waaronder de zorgvuldigheidsplicht en het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van een administratieve beslissing kan leiden wanneer de administratieve procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekster niet concretiseert welke specifieke gegevens of stukken zij dan wel nog zou hebben kunnen aanbrengen die zouden hebben kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoekster beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht of van de rechten van verdediging is niet aangetoond, laat staan dat deze tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

2.1.3.5. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verwijzend naar voorgaande bespreking van het middel stelt de Raad evenwel vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat *in casu* zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.3.6. Beide middelen zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel als volgt toe:

“Dat, alsgevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster België, waar zij samenwoont met haar Belgische levenspartner en waar zij tewerkgesteld en geïntegreerd is (verzoekster is sedert 9.08.2013 tewerkgesteld bij [...], cf. stuk 6), dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

[...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto beteken[t] dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat er door verweerder geen enkele afweging is gebeurd."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar nieuwe Belgische partner. Verder wijst zij op haar integratie en een tewerkstelling in België. Zij voegt een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van 9 augustus 2013 tot 20 december 2013 en dit voor een wekelijkse arbeidsduur van 8 uur. Specifiek wat de ingeroepen tewerkstelling betreft, dient evenwel te worden opgemerkt dat hiervan voorafgaand aan de bestreden beslissingen geen bewijs werd overgemaakt aan het bestuur.

Los van de vraag of een effectief privé- en/of gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond, stelt de Raad in ieder geval vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds haar recht op een privé- en/of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont niet aan dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met haar partner. Verzoekster, die pas in de tweede helft van 2012 naar België kwam en waarvan niet blijkt dat er reeds sprake is van een bijzondere integratie in het Rijk, maakt evenmin aannemelijk dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om in haar land van herkomst te verblijven. Verzoekster wist ook dat zij enkel werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in functie van haar Belgische echtgenoot. De bestreden beslissingen verhinderen ook niet dat verzoekster alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als familielid van haar nieuwe partner wanneer zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Verzoekster kan daarnaast niet dienstig voorhouden dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen, nu de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde is (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Waar verzoekster nog stelt dat het bestuur geen enkele belangenafweging heeft doorgevoerd, gaat zij verder voorbij aan de concrete motivering in de beslissing tot beëindiging van haar verblijfsrecht waarbij wordt ingegaan op haar nieuwe relatie en haar (inspanningen tot) integratie in het Rijk en waarbij op gemotiveerde wijze wordt aangegeven waarom deze elementen niet worden aangenomen opdat zij alsnog haar verblijfsrecht kan behouden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissingen zijn genomen in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS